

Alegerea harului

Alegerea harului

Capitolele 9, 10 și 11 din Romani tratează această temă importantă. După ce a pus deoparte Israelul ca națiune, Dumnezeu a găsit de cuviință în acest veac să extindă harul asupra națiunilor. Apostolul Pavel arată apoi că Dumnezeu a lucrat unitar în harul care alege, că Israel ar fi fost distrus deja mai demult ca națiune, dacă Dumnezeu, după păcatul cu vițelul de aur, n-ar fi ales să fie îndurător și că ei își datorează chiar și existența lor inițială ca popor aceleiași alegeri. Ei au fost aleși în Isaac, nu în Ismael, în Iacov, nu în Esau (Romani 9.7-13).

În timp ce apostolul dezvoltă adevărul despre alegere, ne conduce înapoi la cartea Geneza, la fiul și la nepotul lui Avraam. În acești doi bărbați este prezentat principiul. O comparație a capitolului 1 din Geneza cu versetele din Romani 9 aruncă multă lumină asupra subiectului nostru.

Atât din punct de vedere istoric, cât și moral, Isaac este primul. Apostolul citează Geneza 21.12: „în Isaac ți se va numi sămânța” și comentariul său inspirat este: „Adică nu copiii cârnii sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii promisiunii sunt socotiți ca sămânță.” Carnea nu poate aduce nimic în afară de carne. Acest lucru l-a prezentat clar Domnul Însuși (Ioan 3.6), iar moartea Sa a pus deoparte și a condamnat carnea, a reprezentat sfârșitul judecătoresc al cârnii. Dumnezeu știa ce este carnea de la început. El știa că era un izvor stricat și de aceea putea aduce numai ce este stricat. De aceea, El l-a îndepărtat pe Ismael, copilul cârnii, și l-a ales pe Isaac, copilul promisiunii, fiul, a cărui origine era în puterea de înviere a lui Dumnezeu, așa cum arată promisiunea Sa.

Această primă ilustrație a alegerii ne învață deci că Dumnezeu alege ceea ce este din El Însuși, și aceasta include și punerea deoparte a ceea ce nu este din El Însuși, ci de la oameni, din voia oamenilor sau din energia lor. Potrivit învățăturii, cu privire la noi citim cuvintele: „...copiii ai lui Dumnezeu... nu din sânge, nici din voia cârnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu” (Ioan 1.12, 13).

Acest fapt este clar și poate fi înțeles ușor. Dificultatea vine dacă ne gândim că credincioșii sunt din carne la fel ca ceilalți. Noi suntem numai de aceea „din Dumnezeu”, pentru că suntem „născuți din Dumnezeu”, iar alegerea lui Dumnezeu a avut loc cu mult timp înainte de nașterea noastră din nou. Altfel spus: noi nu suntem aleși de Dumnezeu, pentru că suntem născuți din Dumnezeu, ci noi suntem născuți din Dumnezeu, pentru că suntem aleși.

Trebuie să observăm că Scriptura inspirată ne prezintă în primul rând într-un mod izbitor pe Isaac ca imagine a lui Hristos și abia în al doilea rând ca imagine a noastră. Domnul Isus a fost fiul promisiunii, și așa cum Isaac a fost născut prin învierea unui trup deja mort, și El a venit în această lume nu conform legilor naturii, ci conform acțiunii Duhului Sfânt și a „puterii celui Preaînalt” (Luca 1.35). Fecioara Maria a fost vasul ales pentru intrarea minunată în viața omenească a Unuia, ale cărui începuturi sunt din zilele veșniciei, o viață total stricată în noi, dar în El complet fără pată și sfântă. De aceea este salutat profetic cu cuvintele: „Iată Robul Meu pe care-L sprijin, Alesul Meu în care sufletul Meu își găsește plăcerea” (Isaia 42.1). Aici este ales într-adevăr Unul, pentru că Dumnezeu alege ceea ce este din El Însuși.

Primul om, Adam, și generația sa sunt ca Ismael: căzuți, sălbatici, neîmblânziți și de neîmblânzit. Al doilea Om, ultimul Adam, este Alesul lui Dumnezeu pe baza desăvârșirilor Sale proprii, dar și noi, care suntem generația Sa, care suntem în El, suntem aleșii lui Dumnezeu. În Coloseni 3.12-14 suntem îndemnați, ca aleși ai lui Dumnezeu, ca sfinți și preaiubiți să îmbrăcăm toate acele trăsături de caracter frumoase, care s-au putut vedea într-o măsură deplină și într-o armonie desăvârșită în Hristos, care este într-o măsură incomparabilă „Alesul lui Dumnezeu” și „Sfântul și Preaiubitul”.

Atât despre Isaac. Apostolul Pavel se îndreaptă apoi în Romani 9 spre Iacov și prezintă caracteristicile deosebite ale cazului său. Esau și Iacov erau copiii aceleiași mame și au venit pe lume la aceeași naștere, pentru că erau gemeni, deși Esau, conform naturii, avea primul loc. Dumnezeu pune din nou deoparte pe primul și alege pe al doilea, spunând: „Cel mai mare va fi robul celui mai mic” (Romani 9.12). Comentariul inspirat îl găsim în versetul precedent: „copiii, în adevăr, nefiind încă născuți și nefăcând ceva bine sau rău (ca planul lui Dumnezeu, potrivit alegerii, să rămână nu din fapte, ci de la Cel care cheamă).” Aici ni se arată deci că Dumnezeu alege pe baza a ceea ce este El în Sine Însuși, și nu pe baza a ceea ce sunt oamenii și ceea ce rezultă din lucrările lor.

Aceasta ne aduce imediat în prezența acestei taine de nepătruns, care stă la baza fiecărui adevăr divin. Indiferent încotro ne-am îndrepta, fie spre creația materială cu toate misterele ei de nedezlegat, fie spre întrebările în legătură cu existența diavolului și a păcatului și intrarea lor în lume sau spre exercitarea voii suverane a lui Dumnezeu și alegerea Sa, care stă acum în fața noastră, ajungem întotdeauna cu întrebările noastre la realitatea prezentată atât de clar la sfârșitul acestor trei capitole din epistola către Romani. În înțelepciunea lui Dumnezeu și în cunoașterea Sa există o adâncime de bogății, care este întotdeauna dincolo de posibilitatea oamenilor de cercetare. Judecățile Sale trebuie să fie de necercetat și căile Sale să rămână ascunse pentru noi (a se compara cu Romani 11.33-36). Acolo trebuie să ne oprim și să ne odihnim în siguranța că, deoarece El este bun, toate măsurile și alegerile Sale trebuie să fie bune. „Tu ești bun și binefăcător”, spune credinciosul din Vechiul Testament (Psalm 119.68).

Faptul că Dumnezeu l-a ales pe Iacov și ca urmare l-a trecut cu vederea pe Esau arată lămurit încă ceva, și anume că înțelepciunea și corectitudinea alegerii lui Dumnezeu se arată întotdeauna în istoria de mai târziu. Alegerea Sa se îndreptățește întotdeauna pe sine în rezultatele ei. Înainte ca Esau și Iacov să se fi născut, Dumnezeu spusese: „Cel mai mare va fi robul celui mai mic.” O mie de ani mai târziu, după ce și-au sfârșit viața, s-a confirmat: „L-am iubit pe Iacov și l-am urât pe Esau” (Maleahi 1.2-3; Romani 9.13).

Dacă această alegere ne-ar fi fost lăsată nouă în primii ani ai vieții lor, am fi ales probabil unanim pe Esau. Trăsăturile sale exterioare de caracter ne-ar fi impresionat. Fără îndoială, credinciosul mediocru va prefera întotdeauna pe Esau în locul lui Iacov, atât în timpul vieții lor, cât și o mie de ani mai târziu. Dar nu așa va face un copil al lui Dumnezeu. El recunoaște în Iacov, deși privit din exterior el avea multe greșeli, ceea ce era de la Dumnezeu, roada acțiunii lui Dumnezeu și ce era plăcut și demn de iubit. Alegerea lui Dumnezeu și acțiunea lui

Dumnezeu merg mână în mână. De ce merg într-o anumită direcție și nu în alta, întrece gândirea noastră limitată. Chiar dacă S-ar coborî Dumnezeu și ne-ar comunica motivele Sale, nu am fi în stare să le înțelegem – de aceea le credem în mod simplu.

Dar de un lucru putem fi siguri: alegerea lui Dumnezeu este o „alegere a harului” (Romani 11.5). Faptul că Dumnezeu alege pentru judecată este o idee care provine din gândirea omenească, și aceasta în legătură cu o temă care întrece complet gândirea noastră; nu se spune niciodată așa ceva în Scriptură. Scriptura ne prezintă că toți sunt pierduți și nici unul nu se poate salva pe sine și că lui Dumnezeu i-a plăcut să arate îndurare față de unii și să acționeze în ei cu viața dătătoare de putere.

Deși Dumnezeu nu alege pentru judecată, El împietrește câteodată inimile rebelilor încăpățânați. El poate lua chiar unul din aceștia și să-l „trezească” (Romani 9.17), adică să-l pună pe un loc al recunoașterii și să-l înalțe pe un loc al laudei, ca pe faraon în Exod, pentru a statua în el un exemplu și pentru a vesti întregului pământ puterea și lauda Sa. Nici aceasta nu o face numai pentru Numele Său, ci și pentru binecuvântarea oamenilor. Pentru faraon a fost distrugere, dar pentru Rahav și casa ei a fost salvare, care au auzit de mâna puternică a lui Dumnezeu și fără îndoială a fost pentru încă mulți alții spre salvare. Faraon a fost unul din acele „vase ale mâniei, pregătite pentru distrugere”; nu se spune că Dumnezeu le-a pregătit, ci ei înșiși prin păcatele și rebeliunea lor s-au pregătit; dar erau și „vase ale îndurării, pregătite pentru glorie” (Romani 9.22, 23). Aici, Scriptura spune că Dumnezeu este inițiatorul și cel care lucrează. Ei au devenit prin lucrarea Sa vase ale îndurării.

Realitatea este și dorim să ne plecăm fericiți înaintea ei, că Dumnezeu are dreptul să facă ce îi place; iar ceea ce îi place Lui, aceea va face El. Oamenii se pot împotrivi, iar Dumnezeu va judeca. El poate împietri aici sau dincolo inima unui împotrivor, până ce se face nebun înaintea tuturor, așa cum a făcut faraon, iar Dumnezeu, având în vedere nebunia omului, Se va proslăvi; dar alegerea Sa este întotdeauna o alegere a harului și spre binecuvântare; ea este expresia îndurării Sale, care este prezentată atât de impresionant în ultima parte din Romani 11, înainte de cântarea de laudă care încheie capitoul.

Dificultățile care înconjoară din plin acest subiect dispar, dacă începem să recunoaștem deplin adevărul, că omul este o creatură pierdută și nu este în stare să se salveze singură. În Romani 3.10, 11 este repetat cuvântul „nici unul” de trei ori. „Nu este nici unul drept.” Ar mai fi speranță, dacă și-ar recunoaște starea. „Nu este nici unul care înțelege.” Dacă așa stau lucrurile, rămâne vaga speranță că se va îndrepta cumva spre Dumnezeu și astfel va ajunge la înțelegere. Încă o dată: „Nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu.” Atunci, în ceea ce-l privește pe om, a dispărut orice speranță!

Recunoaștem noi aceasta într-adevăr și vedem puterea acestor cuvinte și ce conțin ele? Dacă da, vom recunoaște imediat că nu există speranță, în afară de îndurarea lui Dumnezeu. Nu va exista niciun pas spre Dumnezeu și spre binecuvântările Sale, decât ca rod al lucrării Sale.

Pilda din Luca 14 arată clar acest aspect. Cina a fost pregătită. Este o imagine a punerii la dispoziție a harului ca rezultat al lucrării lui Hristos. În ceea ce-i privește pe invitați ar fi fost totul în zadar, dacă nu ar fi fost străduințele „slujitorului”, o imagine a Duhului Sfânt. Fiecare suflet, care până la urmă a savurat cina, a fost prezent numai pe baza lucrării slujitorului. Lucrarea lui Hristos pune la dispoziție binecuvântarea, dar nimeni nu poate să o guste, dacă nu vine sub acțiunea suverană a Duhului lui Dumnezeu; iar Duhul lui Dumnezeu acționează în armonie cu prevederea lui Dumnezeu și cu alegerea harului.

Să-i mulțumim lui Dumnezeu că și noi am avut parte de îndurarea lui Dumnezeu, care s-a arătat cu așa mult timp în urmă la Isaac și Iacov!

clickbible.org